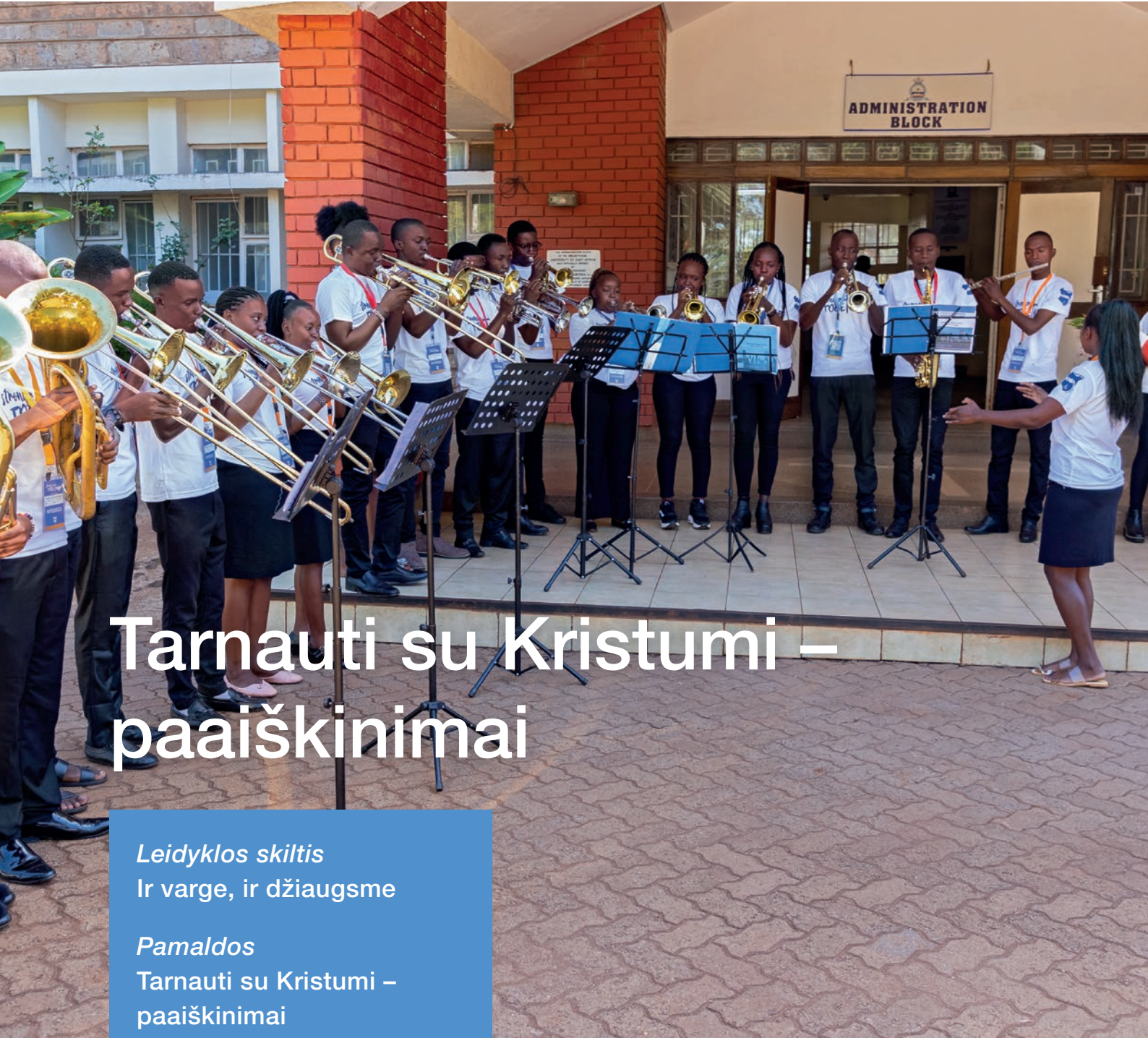

community

The New Apostolic Church around the world

03/2023/LI

Tarnauti su Kristumi – paaškinimai

Leidyklos skiltis
Ir varge, ir džiaugsme

Pamaldos
Tarnauti su Kristumi –
paaškinimai

Bažnyčios mokymas
Moterų ordinavimas:
Jėzus Kristus ir bažnyčia

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

- 3 Ir varge, ir džiaugsmė

■ Pamaldos

- 4 Tarnauti su Kristumi – paaiškinimai

■ Regioninė dalis

- 10 Tarptautinis koncertas „Muzika vienija“
- 10 Apaštalas F. W. – Otten Lietuvoje
- 11 Koncertas „Melodijų pynė Mamai“
- 11 Konfirmacija Kretingos bendruomenėje
- 11 N. Akmenės NAB bendruomenei – 30 metų

■ Vaikų kampelis

- 12 Jėzus ir samarietė
- 14 Svečiuose pas Rozel Setubalyje (Portugalija)

■ Doktrina

- 16 Moterų ordinavimas: Jėzus Kristus ir bažnyčia

Ir varge, ir džiaugsme

Mieli broliai ir seserys,

niekas nėra Dievo pamirštas. Jis žino tavo mintis, Jis žino tavo problemas, Jis dalijasi tavo skausmu. Pasitikėk Juo. Jis padės.

Šią Šventosios Dvasios žinią ypač noriu skirti tiems, kurie išgyvena sunkumus ir kančias. Daugeliui brolių ir seserų tenka gyventi su ligomis, kitiems tenka gedėti, dar kitiems tenka kovoti su problemomis darbe, šeimoje, partnerystėje. Kiti turi finansinių problemų.

Bet taip pat noriu nusiųsti šią žinią tiems, kurie stovi kitoje pusėje. Tie, kurie patiria daug gražių dalykų. Tie, kurie yra paprasčiausiai laimingi, paprasčiausiai linksmi. Galbūt jiems šiek tiek gėda, kad neturi problemų. Jie patiria palaimą, Dievo buvimą. Nesigėdykite. Jėzus dalijasi

Nuotrauka: Tarptautinė NAB

jūsų džiaugsmu. Dėkokite jam atitinkamai ir mėgaukitės palaima, kurią Dievas jums suteikė.

Širdingi linkėjimai

Jean-Luc Schneider

Tarnauti su Kristumi – paaiškinimai

Vyriausiojo apaštalo vizito Nairobyje
(Kenija) laukė apie 800 dalyvių

Nitrukos: Michael Owino, Timpany

Jozuės 24,15b

*Bet aš ir mano šeimyna – mes
tarnausime Viešpačiui*

Mano mieli broliai ir seserys, vakar jaunimo rate puikiai praleidome laiką ir man buvo malonu būti su visais apaštalais iš Kenijos, Ugandos, Tanzanijos ir Pietų Sudano. Ir kaip norėčiau, kad prie mūsų prisijungę žmonės galėtų jausti ir patirti tą patį džiaugsmą, kurį mes kartu jautėme ir patyrėme! Vakar labai džiaugiausi, kai galėjau aplankyti skirtingus atskirų apaštalų kraštų standus. Ten esantis jaunimas man paaiškino, kaip jie tarnauja Viešpačiui bažnyčioje ir už jos ribų.

Jūs man parodėte, ką veikiate bažnyčioje ir ką darote, kai nesate bažnyčioje. Aš tai labai vertinu, nes tai parodo kai ką labai svarbaus: kaip Dievo vaikai, mes neturime dviejų gyvenimų – vieno, kai esame bažnyčioje, ir kito,

kai esame privačiame gyvenime. Mes trokštame būti tikrais Kristaus mokiniais ir gyvename pagal Kristaus mokymą būdami bažnyčioje ir išėję iš bažnyčios. Norime elgtis kaip Kristaus mokiniai bendruomenėje, o taip pat ir asmeniniame gyvenime. Namuose kaip vyrui ir žmonai tai labai svarbu. Kaip vyrai ir žmonos būkime tikrais Kristaus mokiniais. Trokštame būti tikrais Kristaus mokiniais savo šeimose, studentų gyvenime, profesiniame gyvenime ir visuomeniniame gyvenime. Nėra jokios priežasties nepaisyti įsakymų jokioje mūsų gyvenimo srityje. Visada būkime tikrais Kristaus mokiniais ir tarnais.

Šiandieninis Biblijos Žodis yra apie Jozuę. Jūs žinote šią istoriją. Jis buvo tikras Dievo tarnas. Jis perėjo dykumą kartu su Moze; ir kaip Mozė, Jozuė tikėjo dieviškuoju pažadu, išvaduoti savo tautą iš Egipto ir nuvesti į pažadėtąją žemę. Tai buvo sudėtinga istorija, bet Mozė ir Jozuė tikėjo Dievo pažadu bei pasitikėjo Dievu.

Kai Mozė pasiuntė Jozuę išvalgyti Kanaano, jis sugrįžo ir pasakė: „Nebijokite šios tautos. Dievas pažadėjo, kad jis yra su mumis ir bus su mumis“ (plg. Sk 14, 6-9). Deja, kiti žvalgai ne visi taip pasitikėjo Dievu; bet Jozuė ir toliau tarnavo Viešpačiui.

Pakeitęs Mozę, jis nuvedė žmones į pažadėtąją žemę ir nugalėjo visus priešus. Savo gyvenimo pabaigoje jis sukviėtė tautą, kad primintų, jog Dievas ištesėjo savo pažadą. Jis paprašė tautos už tai padėkoti ir pasakė maždaug taip: „Dabar jūs galite daryti, ką norite, bet aš ir mano šeimyna – mes tarnausime Viešpačiui“ (plg. Joz 24, 14.15).

Jozuė tarnavo Dievui, nes tikėjo ir pasitikėjo jo žodžiu. Ne visi dieviškieji pažadai dar buvo įvykdyti, bet jis pasitikėjo Dievo žodžiu; o vėliau, pamatęs, kad Dievas įvykdė savo pažadą, tarnavo Viešpačiui iš dėkingumo.

Mieli broliai ir seserys, tai galioja ir mums. Dievas mums pažadėjo kažką nuostabaus. Jis nori įvesti mus į savo karalystę, kur galėsime tarnauti ir viešpatauti su Kristumi. Naujojoje kūrinyje mes tarnausime Viešpačiui. Mes jį šlovinsime ir garbinsime. Ir aš kartoju tai vėl ir vėl: net ir po tūkstančių metų mes vis tiek turėsime pagrindo šlovinti Viešpatį ir jam dėkoti. Tai, ką jis mums duos, yra taip puiku, kad niekada nenusistosime jo girti ir jam dėkoti. Taip mes tarnausime Viešpačiui amžinybėje.

Mes garbinsime ir šlovinsime jo vardą ir viešpatausime su juo. Mes nieko nevaldysime, bet dalyvausime jo šlovėje, jo pergalėje prieš nuodėmę ir jo viešpatavime prieš blogį. Tai yra mums duotas pažadas; ir kadangi tikime ir pasitikime jo pažadu, tarnaukime Viešpačiui jau dabar. Norime išmokti to, ką darysime amžinybėje.

Dalis to, ką Dievas mums pažadėjo, jau išsipildė. Jau turime pagrindo būti dėkingi Dievui. Dėkojame Dievui už Jėzaus Kristaus auką.

Dėkojame Dievui už mūsų išrinkimą. Dėkojame Dievui, kad tapome Dievo vaikais ir galėjome priimti sakramentus.

Kartais sakoma, kad krikščionių tikėjimas remiasi tuo, kas „jau yra“ ir „dar ne“. Kai Jėzus atėjo į žemę, jis skelbė būsimą Dievo karalystę, bet taip pat sakė, kad ji jau yra tarp žmonių (plg. Lk 17, 21). Jėzus nugalėjo nuodėmę ir piktąjį. Tai jau įvyko ir tai yra visiems laikams. Tačiau dar ne visos šios pergalės pasekmės yra matomos, nes blogis vis dar galingas žemėje. Mes jau esame Dievo vaikai, bet kas būsime, dar neatskleista (plg. 1 Jn 3, 2). Taigi, mes tarnaujame Viešpačiui, nes pasitikime Dievu. Daugelio to, ką jis mums pažadėjo, dar nematyti, bet mes juo pasitikime. Tačiau tarnaujame jam ir iš dėkingumo už tą dalį, kuri jau matoma.

Jūs žinote, kaip mes tarnaujame Viešpačiui: susirenkame į pamaldas garbinti Dievo ir šlovinti jo vardo. Mes taip pat tarnaujame Viešpačiui, pripažindami jį savo Viešpačiu ir Mokytoju. Mums tai svarbu. Kas nori tarnauti Viešpačiui, turi pripažinti, kad jis yra Viešpats, o pats esi tarnas; kuris priima jo įstatymą ir įsakymus; kuris pripažįsta, kad Viešpaties valia yra aukščiau už savo paties valią. Pagalvokite apie Mariją, Jėzaus motiną: kai jai buvo pasakyta, kad ji pagimdys Dievo Sūnų, ji galiausiai pasakė angelui: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1, 38).

Mes taip pat tarnaujame jam, atlikdami savo vaidmenį jo išganymo darbe. Padedame savo artimajam surasti ir eiti išganymo keliu. Trokštame, kad jis per mus atrastų meilę, kurią Dievas jam skiria. Taip tarnaujame Viešpačiui: garbiname jį, paklūstame jam ir prisidedame prie jo išganymo kūrinių.

Mūsų metų šūkis yra „Tarnauti ir valdyti su Kristumi.“ Mano mielas jaunime, mano mieli broliai ir seserys, tai

Mes trokštame tarnauti Viešpačiui, bet trokštame tarnauti jam su Kristumi.

labai svarbu: trokštame tarnauti Viešpačiui, bet norime tarnauti jam su Kristumi. Nenorime tarnauti Dievui taip, kaip darė senosios Sandoros tauta. Esame krikščionys. Mes sekame Kristumi, todėl trokštame tarnauti su Kristumi. Kristus aiškiai pasakė, kad žmogus netarnauja Viešpačiui vien laikydamasis tam tikrų taisyklių. To meto žydai turėjo ilgą sąrašą dalykų, kuriuos reikia padaryti, ir tikėjo, kad jei tik jų laikysis, jie automatiškai gaus Dievo palaiminimą. Ne! Jėzus sakė, kad svarbiausias įsakymas yra meilės įsakymas. „Mylėk Dievą ir savo artimą“ (plg. Mk 12, 28–34).

Todėl reikia tarnauti Dievui iš meilės. Tai buvo Senojo Testamento problema. Jie tarnavo Viešpačiui ir laikėsi jo įsakymų, bet darė tai norėdami būti palaimintais. Tada, kai tai neturėjo norimo efekto, jie suprato, kad gal geriau tarnauti kitam dievui, kokiam nors stabui. Tokiu būdu jie vis dėlto stengėsi gauti tai, ko norėjo. Jie tarnavo Viešpačiui

iš savo interesų. Jie norėjo atlygio už tarnavimą. Jėzus prašė žmonių tarnauti Dievui iš meilės.

Kai šėtonas atėjo jo gundyti, jis pasakė: „Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk!“ (Mt 4, 10). Tarnaukime su Kristumi! Mes tarnaujame Dievui iš meilės ir vien dėl to tarnaujame jam. Mums nereikia kito dievo, jokio kito stabo. Mes tarnaujame Viešpačiui, nes juo pasitikime.

Dėl meilės Dievui tarnaujame jam ir jo šlovei, o ne savo šlovei. Kartą Jėzus labai aiškiai kalbėjo apie žmones, kurie atėjo į šventyklą ir aukojo dideles aukas. Tada jie bėgo per miestą

ir trimitavo, kad visi žinotų, jog jie aukojo. Jie netarnavo Dievui, o ieškojo savo šlovės. Tie, kurie netarnauja su Kristumi, tarnauja savo šlovei: „Pažiūrėkite, koks aš geras, pažiūrėkite, ką aš padariau bažnyčiai ir Viešpačiui.“ Jėzus pasakė: „Kai tu daliji išmalda, tenežino tavo kairė, ką daro

*Mes trokštame tarnauti
Viešpačiui, bet
trokštame tarnauti jam
su Kristumi.*

dešinė“ (Mt 6, 3.4). Kartkartėmis norėčiau priminti šį Jėzaus patarimą: tarnaukime Dievui su Kristumi ne savo, o Dievo garbei!

Apsvarstykite istoriją apie turtingą jaunuolį: jis tarnavo Viešpačiui, laikėsi įsakymų ir buvo labai turtingas. Kai jis paklausė, ką daryti, kad turėtų amžinąjį gyvenimą, Jėzus jam pasakė: „Eik, parduok, ką turi [...], ir sek paskui mane“ (Mt 19, 21). Tačiau vargšas jaunuolis neįstengė to padaryti. Jis norėjo tarnauti Dievui, bet ne tarnauti jam su Kristumi. Tiems, kurie tarnauja Dievui iš meilės Kristui, bendrystė su Kristumi yra svarbesnė už žemiškuosius turtus ar sėkmę. Tarnauti su Kristumi reiškia, kad bendrystė su Kristumi man yra svarbiausia.

Petras tarnavo Kristui, tačiau kartais ir ne. Kai Jėzus paskelbė jam apie savo kančią ir mirtį, Petras nenorėjo tuo patikėti. Ar Dievo Sūnus, tarnavęs Dievui, turi mirti? Taip tiesiog negalėjo būti! Jėzus jam pasakė: „Eik šalin, šėtone!“ (Mt 16, 23). Ši mintis, kad tarnaudamas Viešpačiui būsi apsaugotas nuo kančių ir vargų, nėra gera. Jėzus pasakė, kad tie, kurie seka paskui jį, kentės kaip ir jis. Tarnauti su Kristumi reiškia, kad esu pasiruošęs tarnauti Dievui, net jei tai reikš kančią ir vargus.

Norėčiau paminėti dar vieną Dievo tarną: Joną Krikštytoją, kuris buvo didis pranašas ir tarnavo Viešpačiui. Jis įvykdė jam paskirtą pavedimą ir paskelbė apie Mesijo atėjimą, tačiau nebuvo pasirėngęs tarnauti su Kristumi. Jis norėjo, kad Dievas nubaustų nusidėjėlius ir įvestų žemėje tvarką. Bet tai nebuvo Jėzaus Kristaus pavedimas. Jis nebuvo atėjęs

valdyti pasaulio; jis nebuvo atėjęs spręsti žemiškų žmonių problemų; jis nebuvo atėjęs bausti nusidėjėlių. Jo misija buvo išgelbėti nusidėjėlius.

Daugelis žmonių pripažįsta esą Dievo tarnai, tikėdami, kad jų darbas yra nustatyti tvarką ir bausti nusidėjėlius. Bet Jėzus pasakė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio“ (Jn 18, 36). Kas trokšta tarnauti Dievui, turi mylėti nusidėjėlius, o ne juos bausti. Kai fariziejai norėjo nužudyti svetimaujančią moterį, jie taip pat manė, kad tarnauja Dievui. Tačiau Jėzus jiems aiškiai pasakė, kad ne jų darbas bausti (plg. Jn 8, 2-11). Tarnaukime Dievui su Kristumi!

Kitą kartą Jėzus pasakė, kad yra gražu, kai žmonės aukoja Dievui aukas. Bet jei jie tuo pačiu metu turėtų problemų su artimuoju, galėtų nebeaukoti. Nes tada ši auka nieko nereikštų. Jis pasakė: „Eik pirmiau susitaikinti su broliu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną“ (Mt 5, 24). Tuo jis norėjo pasakyti, kad negalima tarnauti Dievui neapkenčiant artimojo. Tarnaukime Viešpačiui su Kristumi!

Paskutinis punktas: mokiniai kartą ginčijosi, kuris iš jų yra didžiausias. Už to slypėjo mintis, kad galbūt vienas yra šiek tiek geresnis už kitą. Jėzus pasakė: „Jei kas nori būti pirmas, tebūna paskutinis ir visų tarnas.“ Tarnauti Viešpačiui reiškia tarnauti savo artimajam. Tarnauti su Kristumi nereiškia dominuoti ir naudotis valdžia prieš kitus. Kristaus bažnyčioje tam nėra vietos. Jėzus pasakė: „Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti“ (Mk 10, 45).

Matote, yra daug aspektų, kaip mes trokštame tarnauti Dievui, tačiau mes turime tarnauti jam kartu su Kristumi pagal jo mokymą.

Jozuė čia sako, kad jis ir jo šeimyna troško tarnauti Viešpačiui. Taigi, jis pats ir visi, kurie jam buvo patikėti. Žinoma, mes galvojame apie tarnus ir jiems patikėtus tikinčiuosius. Mes galvojame apie tėvus su savo vaikais. Manau, kad jie visi trokšta tarnauti Viešpačiui kartu su visais, kurie jiems patikėti, bet negalime nieko priversti tarnauti Viešpačiui. Mes neturime teisės to daryti ir tai nėra Dievo valia.

Reikia tarnauti Dievui iš meilės.

Krašto apaštalas Kububa Soko

Dievas nori, kad kiekvienas galėtų laisvai rinktis ir nuspręsti, nori jam tarnauti ar ne. Taigi, neturėtume versti to daryti ir kitų.

Daugelis tėvų pastebėjo, kad negali priversti savo vaiko to daryti. Vienintelis dalykas, kurį galime padaryti, tai yra pažadinti jiems poreikį, sekti mūsų pavyzdžiu.

Tai galioja ir jums, mieli jaunieji broliai ir seserys. Vėliau tapsite tėvais, bet jau šiandien galite motyvuoti savo artimuosius, tarnauti Viešpačiui. Nemėginkite jų įtikinti; nemėginkite jiems grasinti; nežadėkite jiems nieko, kuo nesate tikri, kad išsipildys; tiesiog pasistenkite pažadinti jiems poreikį, sekti jūsų pavyzdžiu ir tarnauti Viešpačiui taip, kaip jūs.

Kaip tai padaryti? Ankstesnis sakiny sako: „Tad bijokite Viešpaties, tarnaukite jam nuoširdžiai ir ištikimai“ (Joz 24, 14). Taip galime paskatinti savo artimuosius ir tuos, kurie mums patikėti, tarnauti Viešpačiui, ištikimai ir dorai tarnaudami patys.

Sakiau, kad tarnaujame Viešpačiui iš dėkingumo; bet įrodykime, kad mūsų dėkingumas yra tikras. Prisiminkime Izraelio tautą: kiekvieną kartą, kai ji buvo išgelbėta Dievo, ji gyrė Dievą, buvo dėkinga – o po kelių dienų viską pamiršdavo, tapdavo nepatenkinta ir pikta ant Dievo. Mūsų dėkingumas yra tikras, kai jis kyla iš nuolankumo. Mūsų dėkingumas yra tikras, kai esame visiškai įsitikinę, kad už viską esame skolingi Dievui; kad viskas, ką turime, yra iš Dievo malonės, o ne iš mūsų nuopelnų, ne iš mūsų gabumų, galios ar dar kažko. Nuolankus žmogus žino: „Aš nieko nenusipelnęs. Visa tai yra dovana, visa tai yra Dievo malonė.“ Kas turi tokią nuostatą, to dėkingumas yra tikras – ir tai galima matyti bei jausti. Tegul mūsų dėkingumas būna tikras ir kyla iš nuolankumo; tada tai tėsis ir motyvuos mus tarnauti Viešpačiui.

Būkime atkaklūs pasitikėjime Dievu! Net jei turime ilgai laukti, kol pamatysime savo tarnystės rezultatus, net jei palaima dar nepastebima. Pasitikime savimi, pasitikime Dievu ir nepasiduodame. Nes esame įsitikinę: Dievas ištesės savo pažadą. Nėra jokios priežasties nustoti jam tarnauti.

Šioje žemėje turime daug brolių ir seserų, kurie tokiu būdu tarnauja Dievui. Atrodo, kad jų tarnavimas neturi jokio poveikio. Matomų rezultatų nėra. Tačiau jie pasitiki ir toliau tarnauja Dievui, nes jų pasitikėjimas yra nuoširdus – ir tas atkaklumas aplinkiniams daro didelį įspūdį, galiu jums pasakyti.

Taip pat būkime nuoširdūs savo meile Dievui. Tarnaujame Viešpačiui iš dėkingumo, iš pasitikėjimo ir iš meilės. Būkime nuoširdūs savo meile Jėzui Kristui. Turtingo jaunuolio istorija rodo, kad mūsų santykiai su Jėzumi yra patys svarbiausi.

Žinau, kad esu tai sakęs ne kartą, bet pasikartosiu sąmoningai dar kartą: nuoširdžiai meilei Kristui įtakos neturi tai, kas vyksta žemėje. Niekas, kas vyksta žemėje, negali sunaikinti tikros meilės Kristui. Nuoširdžiai meilei Kristui įtakos neturi kitų žmonių elgesys, net daugumos nuomonė. Žmonės gali sakyti, ką nori, gali rašyti ir skelbti ką nori internete: tai neturi įtakos mūsų meilei, mūsų santykiams su Jėzumi!

Net mano padėtis – ar esu turtingas ar vargšas, sergantis ar sveikas – neturi įtakos mano meilei Kristui. Aš myliu Kristų, nes jis mane myli, dėl šios priežasties aš jam tarnauju. Taip pat ir mūsų meilė artimajam turi būti nuoširdi. Jėzaus meilė tokia didelė, kad jis nori pasidalyti su mumis savo aukos ir

Šeši apaštalai buvo ordinuoti: vyskupas Julius Mathayo Msambula, evangelistas Charles Godwin Anangisye, vyskupas Obbed Chisenga, vyskupas Michael Macha, vyskupas Maeke Njunju ir krašto vyresnysis Ring Munkombwe Ndambo

klusnumo nuopelnais. Jis nepadarė nė vienos nuodėmės. Jo meilė yra tobula, todėl jis buvo pirmasis žmogus, įžengęs į Dievo šlovę – ir jis neprašo mūsų daryti to, ką jis padarė; nes žino, kad mes to negalime padaryti. Todėl jis trokšta pasidalinti savo nuopelnais su mumis.

Taigi, tie, kurie nuoširdžiai myli savo artimąjį, trokšta, kad jis gautų tą patį, ką jis gauna; jis nenori būti šiek tiek geresnis už savo artimąjį arba turėti šiek tiek daugiau už jį. Žmogus negali turėti nieko daugiau, negu tobula bendrystė su Dievu. Negalime gauti daugiau ar tapti daugiau, nei būti kaip Jėzus Kristus. Tačiau kartais atrodo, kad tuo abejojama. Norima turėti šiek tiek daugiau. Norima ypatingo atlygio. Būčiau labai patenkintas, jei galėčiau tapti panašus į Kristų ir įeičiau į jo šlovę. Tikra artimojo meilė nereikalauja turėti daugiau, nei turi artimasis. Ji nori, kad artimasis gautų tą patį, ką gavote jūs.

Paskutinis punktas: nuoširdumas matuojamas aukomis, kurias esame pasirengę atnešti; dalykais, kurių norime atsisakyti, kad turėtume tobulą bendrystę su Dievu: atsisakau savo nuomonės, nes ji nesuderinama su Jėzaus Kristaus mokymu. Aš atleidžiu savo artimajam, nes norėdamas būti viena su Jėzumi, turiu atleisti artimajam. Mūsų nuoširdumas taip pat matuojamas aukomis, kurias atnešame, kad būtume viena su Kristumi.

Kai žmonės matys savo brolius ir seseris, tėvus ar draugus nuoširdžiai ir tikrai tarnaujančius Dievui, kai jie matys, kad tikrai trokštame tarnauti Dievui kartu su Kristumi, tarnauti Dievui taip, kaip tai darė Kristus, tada daugelis jų reaguos taip, kaip reagavo anuomet Izraelio tauta: „Todėl ir mes tarnausime Viešpačiui, nes jis yra mūsų Dievas“ (Joz 24, 18). Tai mano palinkėjimas jums, mielas jaunime, ir mums visiems.

ESMINĖS MINTYS

Tarnaujame Dievui, nes tikime jo pažadu ir esame dėkingi už jo dosnumą.

Tarnaujame jam, sekdami Jėzaus Kristaus pavyzdžiu. Nuoširdžiai stengdamiesi galime padėti aplinkiniams tarnauti Dievui.

Tarptautinis koncertas „Muzika vienija“

„Menas neturi nei ribų, nei sienų. Dėl savo įvairumo ir universalumo meninė veikla turi didžiulį kultūrinį, socialinį ir terapinį poveikį neįgalių asmenų savijautai, bendravimui ir asmenybės brandai.

Norvegijos nevyriausybinių organizacijų „Pascal Norway“ nuo 2009 metų tarptautiniu mastu dalijasi savo sukaupta patirtimi ir kompetencijomis neįgalių meninės – kultūrinės veiklos srityse.

Organizacijos tikslas – parodyti, kad fizinė negalia ar intelekto sutrikimas netrukdo naudotis kokybiškais estetinės raiškos ir meninės veiklos būdais. Šįkart organizacija savo kultūrinę jungtį nutiesė į Lietuvą.

Jorvik miesto savivaldybės menų ir kultūros mokyklos neįgaliųjų bendruomenė ir Klaipėdos miesto savivaldybės kultūros centro Žvejų rūmų mišrus choras „Cantare“

Dainuoja svečiai iš Jorviko ir choras „Cantare“

kovo 26 d. padovanojo koncertą Klaipėdos NAB bendruomenei. Koncerto žiūrovus ir klausytojus giliai sujaudino nuoširdus atlikėjų muzikavimas ir dainavimas.

Apaštalas F.-W. Otten Panevėžio bendruomenėje
Apaštalas F.-W. Otten Šiaulių bendruomenėje suteikia sakramentus

Apaštalas F. W. – Otten Lietuvoje

Apaštalas F.-W. Otten Lietuvoje lankėsi balandžio 21-24 dienomis. Apaštalas balandžio 22 d. Kaune pravedė tarnybos broliams seminarą „Dievas – mylintis ir teisingas“.

Panevėžio NAB bendruomenėje balandžio 23 d. apaštalas laikė rytines pamaldas, Šiaulių NAB bendruomenėje popietinėse pamaldose suteikė vienai sielai Šventojo Krikšto bei Paženklino sakramentus. Apaštalą F.-W. Otten lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas, krašto vyresnysis A. Andrijanov ir krašto evangelistas D. Ezerskis.

Apaštalas F.-W. Otten pamaldose Šiauliuose

Koncertas „Melodijų pynė Mamai”

Gegužės 7 d. po pamaldų Klaipėdos NAB bendruomenei Motinos dienos proga J. Kačinsko muzikos mokyklos mokytojų A. Tumanovo ir L. Tumanovienės mokiniai dovanavo koncertą „Melodijų pynė Mamai”.

Koncertas „Melodijų pynė Mamai”

Konfirmacija Kretingos bendruomenėje

Konfirmacija Kretingos bendruomenėje

Konfirmacijos pamaldas Kretingos NAB bendruomenėje laikė krašto vyresnysis A. Andrijanov, kuris ir paruošė Povilą Miežetį konfirmacijai. Pamaldose dalyvavo svečiai iš Klaipėdos bendruomenės. Vyriausiasis apaštalas sveikinimo laiške rašė: „Viešpats pasirūpins jumis. O mes, jūsų broliai ir seserys, būsimė šalia, kad jus paremtume. Šią šventinę akimirką bendruomenė apsjungia su jumis, kad Dievui pasakytų: „Mokyk mane vykdyti tavo valią, nes tu mano Dievas. Teveda mane lygiu taku tavo maloningoji dvasia!“ (Ps 143, 10)

N. Akmenės NAB bendruomenei – 30 metų

Šventines pamaldas N. Akmenės bendruomenėje balandžio 30 d. laikė krašto vyresnysis A. Andrijanov Žodžiu iš Evangelijos pagal Matą: „Tuomet prisiartinęs Jėzus prabilo: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs, ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos” (Mt 28, 18–20). Prie altoriaus patarnavo evangelistas E. Gavėnia. Krašto vyresnysis pasveikino bendruomenę ir buvusį bendruomenės vadovą dabar poilsyje kunigą Klemensą Vasiliūną, prisiminė, kaip gyvavo bendruomenė tuos 30 metų, padėkojo už nuoširdumą ir ištikimybę. Pamaldose dalyvavo Šiaulių bendruomenės tikintieji.

N. Akmenės bendruomenės 30-metis

JĖZUS IR SAMARIETĖ

PAGAL JONO 4,1–42

Jėzus su savo mokiniais keliauja į Galilėją. Jis eina keliu per Samariją ir užsuka į Sicharo miestą. Ten jis atsisėda prie šulinio, kurį kadaise iškasė Jokūbas.

Jėzus pavargo nuo ilgos kelionės. Mokiniai eina į miestą nupirkti maisto.

Viena samarietė ateina pasisemti vandens iš šulinio.

Jėzus jai sako: „Duok man gerti.“

Moteris stebisi, kad Jėzus su ja kalba. Santykiai tarp žydų ir samariečių tuo metu nebuvo geri: jie nenorėjo turėti nieko bendra su samariečiais.

„Jei žinotum, kas aš esu“, – sako Jėzus, – „prašytum manęs gyvojo vandens.“

Samarietė stebisi: „Juk neturi indo, kuriuo pasisemtum vandens, o šulinys gilus. Iš kur tu imsi gyvojo vandens?“

Jėzus atsako moteriai: „Kas geria iš šio šulinio, vėl ištrokš; o kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetrokš per amžius.“

„Norėčiau ir aš šio vandens“, – sako moteris.

Tęsiant pokalbį ji supranta, kad Jėzus žino viską apie jos

gyvenimą. Tada ji supranta, kas jis toks. Ji nubėga į miestą ir atsiveda kitus žmones.

Jėzus pasilieka mieste dvi dienas ir skelbia Dievo žodį. Dabar žmonės sako moteriai: „Iki šiol mes tikėjome tik tuo, ką tu mums sakei apie Jėzų. Bet dabar mes patys išgirdome ir žinome, kad jis iš tiesų yra Kristus, pasaulio išganytojas.“

SVEČIUOSE PAS ROZEL SETUBALYJE (PORTUGALIJA)

Sveiki! Mano vardas Rozel, man septyneri metai ir aš gyvenu Portugalijoje, Setubalio rajone. Čia matote mane su mažuoju broliuku Evanu, jam ketveri metai. Mano tėvų vardai yra Kristina ir Pedro.

Pamaldas lankome Setubalio bendruomenėje. Nuotraukoje matote mane su drauge priešais altorių mūsų bažnyčioje. Setubaliu vadinamas ne tik rajonas, kuriame gyvename, bet ir uostamiestis prie jūros.

Jei važiuojame 40 km į šiaurę, atvykstame į Lisaboną. Tai yra Portugalijos sostinė. Vienas iš jos orientyrų yra „Ponte 25 de Abril“ tiltas. Jis veda per Težo upę ir yra trečias pagal ilgį kabantis tiltas pasaulyje, kurio ilgis siekia 2278 metrus. Jo pavadinimas mini dieną, kai 1974 metais buvo nuverstas Portugalijos diktatorius.

Ši nuotrauka daryta, kai mano brolis buvo paženklintas Šventąja Dvasia. Matote mano tėvus, Evaną ir mane bei mūsų apaštalą Dimitrijų Dinizą.

Nors esame portugalai, aš ir Evanas gimėme Norvegijoje. Mano šeima ten gyveno septynerius metus. Čia matote mano tėvus su vyriausioju apaštalu, kai jis lankė brolius ir seseris Norvegijoje. Kur aš esu nuotraukoje? Mamos pilve.

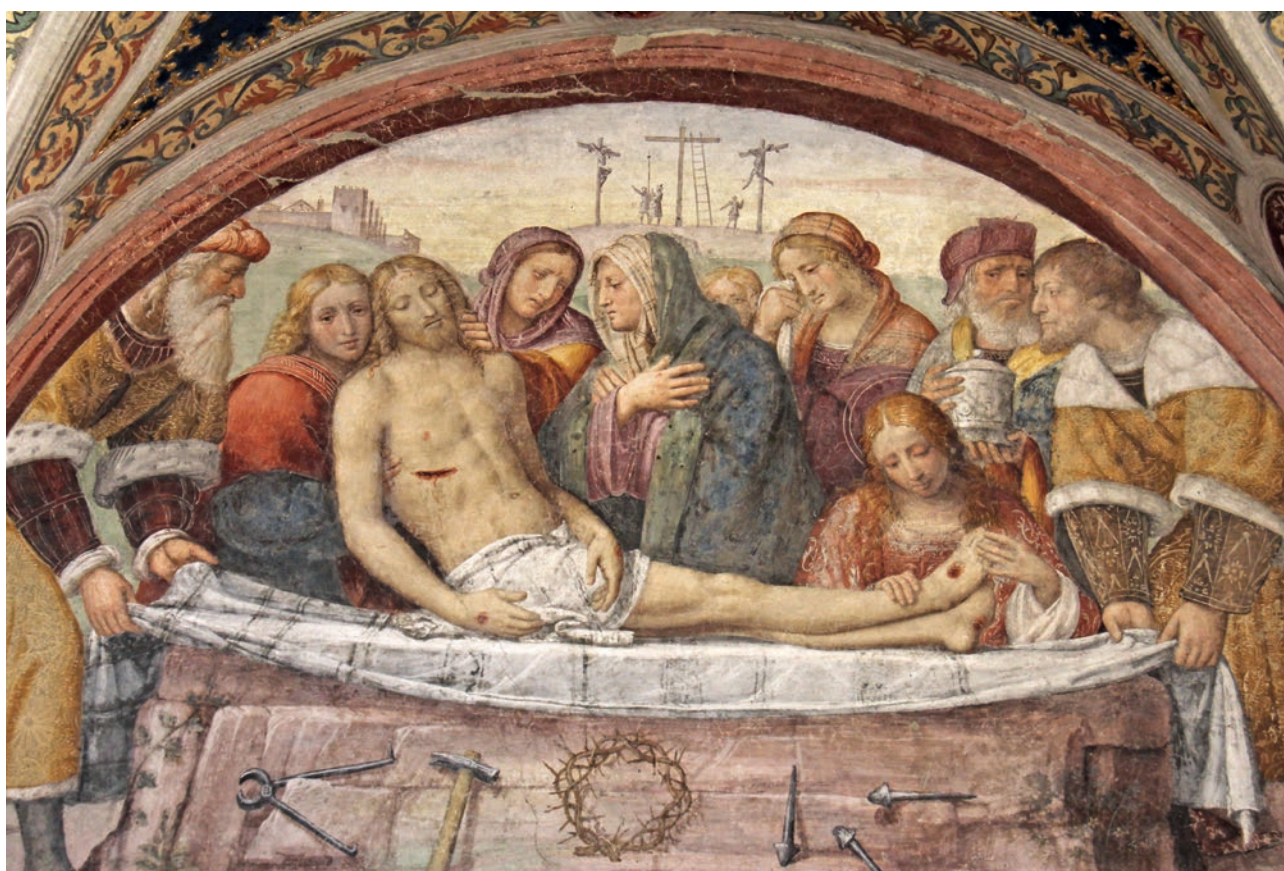
Tuo metu priklausėme Oslo bažnyčiai. Ten lankiau ir sekmadieninę mokyklą. Nors man patinka gyventi Portugalijoje, vis tiek pasiilgau tų laikų draugų.

Čia, Portugalijoje, turime labai malonų klimatą su daug šiltų mėnesių. Taip pat Portugalija turi ilgą Atlanto vandenyno pakrantę, kurioje yra begalė paplūdimių. Dažnai su visa šeima važiuojame į paplūdimį, ten su Evanu žaidžiame smėlyje. Kadangi gyvenu vieniemyje, daug laiko praleidžiu lauke. Mėgstu šokinėti ant batuto, maudytis baseine ir šokti su broliu.

Mano mėgstamiausias patiekalas yra „Almôndegas“, portugališki mėsos kukuliai su spagečiais.

Nuotrauka: gebrifaldi - stock.adobe.com

Moterų ordinavimas: Jėzus Kristus ir bažnyčia

Senajo Testamento pasakojimai apie kūrimą liudija vyro ir moters lygybę bei vienodą orumą. Vis dėlto kai kurie apaštalų laišškai pažymi skirtumus. Ką apie tai sako Jėzus Kristus? Ir kaip su tuo tvarkosi Naujoji apaštalų bažnyčia? – trečioji mokomojo laiško dalis tema „Moters ordinuotoje tarnystėje.“

Naujosios apaštalu bažnyčios katekizmas moko, kad Jėzus Kristus „savo bažnyčiai suteikė tik vieną tarnystę, būtent apaštalu tarnystę“ (NAB Katekizmas 7.4). Toliau priduriama: „Jėzus Kristus išsirinko dvylika vyrų iš savo mokinių ir paskyrė juos apaštalais (Mk 3, 13–19; Lk 6, 13–16)“ (NAB Katekizmas 7.4.2). Apaštalas turi lemiamą reikšmę tarnystės formai ir prasmei bažnyčioje. Todėl taip pat reikia kelti klausimą, kokios normatyvinės pasekmės tarnystei ir bažnyčiai kyla iš to, jog Jėzus į apaštalus pakvietė tik vyrus.

Dvylikos apaštalu išrinkimas

Nors Jėzus nepritarė daugelio savo amžininkų abejonoms dėl moterų, ir moterys jį sekė bei palaikė mokinius, vis tik apaštalais jis pasirinko tik vyrus. Evangelijose pagal Matą, Morkų ir Luką – t. y. sinoptinėse Evangelijose – pasakojama apie dvylikos mokinių paskyrimą apaštalais (Mt 10, 1–4; Mk 3, 13–19; Lk 6, 13–16).

Į klausimą, kodėl Jėzus per savo žemiškąjį gyvenimą apaštalais pasirinko tik vyrus, visų pirma galima atsakyti tipologine skaičiaus dvylika reikšme. Izraelio pirmųjų „tėvai“ buvo vyrai, todėl šiuo atžvilgiu reikėjo vesti paralelę tarp jų ir naujosios bei universalios Dievo tautos – t. y. dvylikos apaštalu – „tėvų“.

Tačiau yra ir praktinių vyrų pasirinkimo priežasčių, susijusių su to meto socialine situacija. Dėl nurodymo skelbti Evangeliją natūraliai atsirado poreikis patikėti tarnystę vyrams, juolab kad Jėzus aiškiai įsakė apaštalam, juos siųsdamas: „Nenuklyskite pas pagonis ir neužsukite į samariečių miestus“ (Mt 10, 5). Taigi, jie turėjo apriboti savo veiklą tik žydų tautoje ir, žinoma, kaip jis pats ir kaip buvo įprasta iki pirmojo amžiaus vidurio, skelbti žinią apie Dievo karalystės artumą sinagogose (Mk 1, 39; 6, 1f; Apd 13, 14; 17, 17). Tačiau pamaldose sinagogoje galėjo dalyvauti tik vyrai, tik jie turėjo teisę skaityti Šventąjį Raštą ir jį aiškinti. Moterys negalėjo viso to daryti žydų bendruomenių kontekste.

Klausimas apie ženklus

Jei susilaikytume nuo Jėzaus išrinktų į apaštalus vyrų klasifikavimo pagal šiuolaikinę ir kultūros istoriją, ar net išganyto istoriją, galima būtų lygiai taip pat pagrįstai reikalauti, kad apaštalatą turėtų sudaryti ne tik vyrai, bet ir vien žydai; tada turėtų būti tik dvylika vyrų ir ne daugiau.

Apaštalai nuo XIX amžiaus taip pat būtų abejotini, nes Jėzus reikalavo iš tuomet išrinktų apaštalu, „kad jie būtų

kartu su juo“ (Mk 3, 14), tai yra, kad lydėtų jį kelionėse po Palestiną.

Jei šis reikalavimas būtų ir tikrojo apaštalato ženklas, tai Paulius nebegalėtų būti tikruoju apaštalu. Pats Jėzus nenurodė savo pasirinkimo priežasties. Taigi, iš to negalima daryti jokių normatyvinių išvadų bažnyčiai.

Išvada: 2021 metų gegužės mėnesį tarptautinis krašto apaštalu susirinkimas nusprendė: „Pagal Naujojo Testamento liudijimą, Jėzus apaštalais pakvietė tik vyrus. Jiems jis patikėjo vadovauti bažnyčiai. Nežinome jo-kių Jėzaus teiginių, ar jo bažnyčioje tarnystės gali būti skiriamos ir moterims. Iš Jėzaus žodžių ir poelgių neaišku, ar galimas moterų ordinavimas, ar ne. Sprendimas priklauso apaštalatui, atsakingam už bažnyčios tvarką ir vedamam Šventosios Dvasios.“

Apaštališkųjų diakonijų istorija

Katalikiškose – apaštališkose bendruomenėse ir Naujosios apaštalu bažnyčios bendruomenėse buvo moterų, tarnavusių diakonėmis. Katalikiškoje – apaštališkoje bendruomenėje diakones tarnystei laiminio angelas – bendruomenės vadovas. Jos nebuvo ordinuojamos apaštalo.

Manoma, kad Naujosios apaštalu bažnyčios bendruomenėse diakonės taip pat nebuvo ordinuojamos, bet joms suteikdavo ypatingą palaiminimą. Kas tai atlikdavo, neaišku. Iki šeštojo dešimtmečio šios diakonės veikė bendruomenėse, visų pirma atlikdamos sielovadines ir labdaros užduotis. 1952 metų „Klausimų ir atsakymų“ numeryje diakonės nebeminimos.

Be doktrininio pagrindimo

Vėlesniu laikotarpiu moterų ordinavimo į tarnystę klausimas buvo vertinamas labai atsargiai. „Vyriausiojo apaštalo pranešime“ apie „tarnystės suvokimą“, kuris pasirodė 1999 metais, t. y. vyriausiojo apaštalo Fehr tarnystės metu, paskutiniame sakinyje yra glausta pastaba: „Naujojoje apaštalu bažnyčioje moterys neturi eiti kokių nors dvasinių pareigų. Šiuo atžvilgiu bažnyčia seka Jėzaus pavyzdžiu ir žino, kad tai dera su Šventojo Rašto teiginiais.“

Vėlesniais metais vyriausieji apaštalai Fehr ir Leber tik nurodė, kad moterų ordinavimas tebėra atviras klausimas. Nebuvo oficialaus ir teologiškai pagrįsto apaštalato pareiškimo apie moterų ir tarnystės problemą.

Vaidmuo dabartyje ir ateityje

Šiandien moterys įvairiais būdais aktyviai dalyvauja bendruomenėje. Jos vadovauja sekmadieninei arba priešsekmadieninei mokyklai, veda tikybos ar konfirmacijos pamokas, aktyviai dalyvauja darbe su jaunimu. Iš dalies tai yra veikla, kurios metu skelbiama ir aiškinama Evangelija. Jos gieda choruose kartu su ordinuotais ar neordinuotais vyrais, išreiškdamos šlovinimą, garbinimą ir prašymus per poeziją bei Biblijos tekstus. Šiuo požiūriu vyksta raida, kuri neabejotinai kelia klausimą dėl moterų ordinavimo.

Tarnystės įgaliojimų suteikimo moterims klausimas taip pat iškyla atsižvelgiant į mokymą, kad vyrai ir moterys yra vienodai pašaukti būti pirmuonimis arba vienodai pašaukti karališkajai kunigystei, ir kad jie visi įgaus naują kūną, panašų į prisikėlusiojo Viešpaties kūną. „Karališkoji kunigystė“ viešpataus taikos karalystėje kartu su Kristumi ir skelbs Evangeliją. Šis eschatologinis pašaukimas, taikomas ateičiai, rodo, kad vyras ir moteris jau gali tarnauti savo artimojo išganymui per tarnystės įgaliojimą.

Išvada: iki XX amžiaus pirmosios pusės moterims buvo patikėtos diakonės pareigos. Vėliau tai buvo panaikinta be pagrindo. Šiandien moterys dirba mokytojomis ir jaunimo vadovėmis bendruomenėje. Klausimas dėl tarnystės įgaliojimų perdavimo moterims kyla atsižvelgiant į tikėjimą, kad vyrai ir moterys yra vienodai pašaukti būti pirmuonimis ir tuo pačiu vienodai pašaukti karališkajai kunigystei.

Teologinis vertinimas

Žvelgiant į Naujojo Testamento liudijimus iš tarnystės įgaliojimo ir tarnystės pavedimo perspektyvos, galima teigti, kad jie nenagrinėja tarnystės įgaliojimo ir mažai argumentuoja, kodėl moterys negali gauti šio įgaliojimo.

Keletas neigiamų teiginių, daugiausia aptinkamų pastoraciniuose laiškuose, yra susiję su skirtinga veikla bendruomenėje ir todėl patenka į kontekstą, kuris Naujosios apaštalių bažnyčios suvokimu dvasinę tarnystę vadina

tarnystės pavidimu. Pastoraciniuose laiškuose draudžiama moterims aktyviai veikti bažnyčioje, nepagrindžiant, kodėl joms negalima patikėti tarnystės. Taigi, tarnystės įgaliojimo problema nėra nei tiesiogiai, nei netiesiogiai sprendžiama Naujojo Testamento kontekste.

Tai neabejotinai susiję ir su tuo, kad Naujajame Testamente paprastai nėra jokių detalių teiginių apie mokymą. Geriausiu atveju yra užuominų apie Trejybės, sakramentų, bažnyčios ir tarnystės suvokimą. Mokymo pozicijos šiomis temomis iš tikrųjų pradedamos vystyti tik antrajame amžiuje, t. y. laikotarpyje po Naujojo Testamento.

Kristuje jokio skirtumo

Moterų ordinavimo į dvasinę tarnystę teologinis pagrindimas gali būti tik antropologinis (besiremiantis žmogaus prigimtimi) ir soteriologinis (besiremiantis žmogaus išganymo poreikiu). Žmogaus sutvėrimas pagal Dievo paveikslą yra – tai turėjo paaiškėti – hermeneutinis raktas į klausimą dėl moters ordinavimo pateisinimo. Sukūrimas pagal Dievo paveikslą iškelia pagrindinį žmogaus ir Dievo ryšį, bei Dievo ir žmogaus santykį. Vyras ir moteris abu yra Dievo atvaizdai, todėl jie tiesiogiai susiję su pačiu Dievu.

Antropologiškai tai reiškia: vyras ir moteris, moteris ir vyras yra vienodai orūs ir yra gavę tą patį Dievo pavidimą. „Dievas suteikia savo kilniausiam kūrinui gyvybingumą ir taip pat suteikia jam dalį esminių dieviškų savybių, tokių kaip meilė, asmenybė, laisvė, protas, nemirtingumas“ (NAB Katekizmas 3.3.2). Nors vyras ir moteris iš pradžių yra tobuli Dievo tvariniai, nuopuolis juos taip sugadina, kad juos kamuoja prigimtine nuodėmė ir polinkis nusidėti. Vyras ir moteris yra nusidėjėliai ir jiems vienodai reikia maloningo Dievo prielankumo bei išganymo. Todėl moteris ir vyras yra vienodai priklausomi nuo išganymo.

Dievo atsidavimas puolusiam žmogui galioja abiem: Jėzus Kristus mirė ir už vyrus, ir už moteris, o jo įgytas išganymas galioja jiems abiem. Jei žmonės gali priimti išganymą nepaisant jų lyties, jie taip pat gali dalyvauti tarpininkaujant išganymui – tiek, kiek tai vyksta žodžiu ir sakramentu – nepaisant jų lyties.

Anot Pauliaus, Kristuje neturi būti skirtumo tarp žydo ir pagonio, tarp vergo ir laisvojo ar tarp vyro ir moters (Gal

3, 28). Pagrindinis visų tikinčiųjų formavimas per Kristų, apie kurį čia kalba apaštalas, turi būti aiškiai išreikštas kaip bažnyčios arba išganymo tarpininko principas bei pagrindas. Taip pat reikia turėti omenyje, kad prisikėlęs Jėzus nėra nei vyras, nei moteris, nes, pasak Jėzaus, prisikėlusiesiems nebėra lytiškumo savybių (Mk 12, 25).

Išvada: Naujojo Testamento liudijimai, pasisakantys prieš moterų dalyvavimą pamaldose ir bendruomenės gyvenime, nepateikia tam jokio pagrįsto teologinio pagrindo. Dauguma šių tekstų yra neabejotinai pragmatiško pobūdžio ir yra apriboti laike. Tampa aišku, kad teologinis pagrindimas moterų ordinavimui į dvasinę tarnystę gali būti tik antropologinis (besiremiantis žmogaus prigimtimi) ir soteriologinis (besiremiantis žmogaus išganymo poreikiu).

Lygybė ir vienodas orumas prieš Dievą, Kūrėją, prieštaravimų Jėzaus Kristaus teiginiuose ar prieštaravimų apaštalų laiškuose nebuvimas: tai Biblijos tyrinėjimo rezultatas. Kokias doktrines išvadas iš to daro Naujoji apaštalų bažnyčia? Apie tai bus kalbama kitoje ir paskutinėje mokomojo laiško „Moterų ordinavimas“ dalyje.

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Simon Heiniger

Apžvalga

- 01.07.2023 Kabinda (Angola)
- 02.07.2023 Kabinda (Angola)
- 09.07.2023 Helsinkis (Suomija)
- 16.07.2023 Kinšasa (Kongo DR)
- 18.07.2023 Idiofa (Kongo DR)
- 23.07.2023 Kananga (Kongo DR)
- 30.07.2023 Sarbriukenas (Vokietija)
- 06.08.2023 Pertas (Australija)
- 09.08.2023 Adelaidė (Australija)
- 11.08.2023 Tama (Japonija)
- 13.08.2023 Čunčonas (Pietų Korėja)
- 17.09.2023 Bernas-Ostermundigenas (Šveicarija)
- 24.09.2023 Iris (JAV)

New Apostolic Church
International

